

PONTES LUCENTES

(Λίαν εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς εἰς τὴν λατινικὴν συντεταγμένης ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ Γιουγκοσλάβου φιλολόγου καὶ λογοτέχνου κ. Ton Smerdel, τῆς ἐκδεδομένης ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐν Zagreb κατὰ τὸ 1962, τέσσαρα χαριέστατα ποιήματα. Ἐκ τούτων καταφαίνεται ὅτι αἱ κλασσικαὶ γλῶσσαι κακῶς χαρακτηρίζονται ὡς νεκρά. Δύναται νὰ ἐκφράσουν καὶ τὰ πλέον εὐγενῆ συναισθήματα, ὅταν τὸ πνεῦμα προσέρχεται πρὸς αὐτάς μὲ ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν).

Carmen pro mortuis passeribus

Nix omnia obruit
Sole cadente passerēs in ramis nudis
cantant canticum solis
Vix audio carmen passerum
Forsan cantant soli purpureo
forsan
quia sciunt se morituros
in nocte frigida
Ecce aurora nitida
iterum per nivem floruit
ut rosa roscida
Non video passerēs in nudis ramis
En in terra omnes tranquilli iacent
cum gelido carmine solari
in parvo semiaperto rostro
Nix omnia obruit
anima puerorum vehementer tremuit

Ovidius Tomis

Sedens solus anute casam centurionis
subausculat Ovidius ventes apriles
Susurri in comis pinorum
ac undae maris inhospitalis
memorias ei apportant
cum eis alias expergiscentes
triste exilium maestius facientes
At ille finivit sua Tristia
credens nunc tantum
in phantasia esse laetitia
dum venti de Roma narrantes
faciunt memorias caras
magis magisque flentes

P o e s i s

Quid poesis—

Momentum inflammatae mentis
raptum ex sinu Fati
ex palma divitis sed fluentis temporis

P e t r a r c a

Carmen balbutiens in silva
solus ambulat Petrarca
Forsan faciem videns
illius Laurae absentis
Ecce tot vensus cecinit
Tamen illa in corde vagatur
viridis Laura
viridior vere
splendidior luna aestiva
Solus tantum videtur Petrarca
dum omnia splendent in carmine novo
silva ac aves
ut malum cydonium in puellarum arca